

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<u>V K 849/20</u>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	S. W.	W dniu 26 września 2020 r. na ulicy (...) w W. kierował samochodem osobowym marki C. o nr rej. (...), nie stosując się tym samym do orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów	

		mechanicznych w ruchu lądowym - orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. akt V K 500/20, co stanowi występki z art. 244 kk.	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2020 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie orzekł wobec S. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat. Na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 lutego 2020 r. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 17 czerwca 2020 r.	Odpis wyroku	k.22	
W dniu 26 września 2020 r. S. W. kierował w W. samochodem marki C. o nr rej. (...). Około godziny 12:10 na Alei (...) został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji: B. S. i M. I.. Policjanci ustalili w policyjnych bazach danych, że wobec mężczyzny orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. S. W. został zatrzymany.	Zeznania świadka B. S.	k.8-9, k.109 verte	

1.1.1	Wyjaśnienia oskarżonego S. W.	<p>Oskarżony S. W. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, że wsiadł do samochodu i bardzo tego żałuje. Podał, że była to podbramkowa sytuacja, to się więcej nie powtórzy. Wyjaśnił, że jechał do babci, która dostała zawału, była sama w domu. Nikt inny nie mógł prowadzić samochodu.</p> <p>Na rozprawie przed Sądem oskarżony wyjaśnił, że dostał telefon od taty, że jego 93-letnia babcia bardzo źle się poczuła. Wsiadł w samochód i zaczął jechać do babci. Wyjaśnił, że przekroczył prędkość o 20 km/h. Stała Policja i zatrzymali go. Podał, że chce przeprosić, od tego czasu nie jeździ już samochodem, nie popełnił żadnego przestępstwa. Zadeklarował na rozprawie chęć dobrowolnego poddania się karze.</p> <p>W opinii Sądu wyjaśnienia oskarżonego tylko częściowo zasługują na wiarę. Jakkolwiek przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu znajduje potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach</p>	
-------	-------------------------------	---	--

świadka B. S. oraz w odpisie wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 9 czerwca 2020 r., tak wyjaśnienia złożone przez oskarżonego odnośnie stanu zdrowia jego babci w dacie zdarzenia nie dają się zweryfikować. Abstrahując od tego, iż oskarżony nie przedstawił na to jakiegokolwiek dowodu, to zdaniem Sądu nawet gdyby przyjąć, że babcia oskarżonego źle się czuła, nie usprawiedliwiało to zachowania oskarżonego, polegającego na kierowaniu samochodem. Zachowania takiego nie można byłoby zwłaszcza przyjmować za działanie w stanie wyższej konieczności. Oskarżony miał bowiem obiektywną możliwość udania się do babci jeśli nie środkami transportu publicznego, to taksówką. Miał również obiektywną możliwość wezwania pogotowia ratunkowego do babci (zwłaszcza z zawałem). Sam nie ma przecież wykształcenia medycznego.

W opinii Sądu przedstawiony przez oskarżonego powód, dla którego wsiadł w samochód i kierował nim, należy oceniać wyłącznie jako przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do umniejszenia swojej odpowiedzialności, usprawiedliwienia

		<p>podjętego działania, które zdaniem Sądu na usprawiedliwienie nie zasługuje.</p> <p>Nie zasługują również na wiarę wyjaśnienia oskarżonego, że od dnia zdarzenia nie jeździł samochodem. Przeczy temu treść prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 7 stycznia 2021 r., którym został skazany za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 1 października 2020 r., treść wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 22 kwietnia 2021 r., którym oskarżony został skazany za czyn z art. 244 kk popełniony m.in. w dniu 7 października 2020 r. oraz treść wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 14 maja 2021 r., którym oskarżony został skazany za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 29 stycznia 2021 r.</p>	
<p>Zeznania świadka B. S.</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań świadka B. S. - funkcjonariuszki Policji, która zatrzymała oskarżonego. Zeznania świadka są jasne, logiczne, znajdują potwierdzenie również w wyjaśnieniach oskarżonego. Niepamięć zdarzenia podczas składania zeznań na rozprawie znajduje usprawiedliwienie w upływie czasu od zdarzenia oraz w</p>		

takim stanie rzeczy nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego S. W. w dniu 26 września 2020 r. wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 244 kk, a zatem przyjęta w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna czynu jest prawidłowa.

Zachowanie oskarżonego S. W. należy oceniać jako wysoce naganne. Zważyć należy, że minęły zaledwie 3 miesiące od prawomocnego skazania oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 kk i orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat (k.22), a oskarżony ponownie wszedł w konflikt z prawem popełniając przestępstwo będące przedmiotem niniejszego postępowania. Zważyć wreszcie należy, że oskarżony był trzykrotnie karany za przestępstwo z art. 244 kk. Sąd zgromadził w aktach sprawy odpisy prawomocnych wyroków ze spraw oskarżonego. Karalność oskarżonego za czyny z art. 244 kk przestawia się następująco:

- wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 7 stycznia 2021 r. oskarżony został skazany za czyn z art. 244 kk popełniony

w dniu 1 października 2020 r. (k.60), a zatem popełniony w czasie, gdy toczyło się postępowanie przygotowawcze o czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania. Nie minął nawet tydzień od postawienia oskarżonemu zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 244 kk i od przesłuchania go w niniejszej sprawie, gdy ponownie wsiadł za kierownicę;

- wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 22 kwietnia 2021 r. oskarżony został skazany m.in. za cztery czyny z art. 244 kk popełnione w dniach 2 września 2020 r., 7 września 2020 r. (dwukrotnie) i 7 października 2020 r. w warunkach ciągu przestępstw (k.62-63), a zatem popełnione krótko przed czynem będącym przedmiotem niniejszego postępowania i krótko po tym czynie, jeszcze w czasie postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie;

- wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 14 maja 2021 r. oskarżony został skazany za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 29 stycznia 2021 r. (k.82) - zaledwie cztery miesiące po czynie będącym przedmiotem niniejszego postępowania.

postawę, nadto właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia i zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Jediną okolicznością łagodzącą jest przyznanie się oskarżonego. Okoliczności obciążające jednak przeważają. Podkreślić należy, że oskarżony był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa z art. 244 kk popełniane zarówno przed czynem będącym przedmiotem tego postępowania, jak i po nim. Zważyć również należy, że wobec oskarżonego Sądy orzekające w jego sprawach wymierzały mu kary ograniczenia wolności, a zatem kary wolnościowe, które zdaniem Sądu orzekającego w tej sprawie okazały się nieskuteczne. Kary te bowiem nie powstrzymują oskarżonego przed ponownym wejściem na drogę przestępstwa, a oskarżony jawi się jako osoba zupełnie bezkrytyczna wobec swoich zachowań, nie wyciągająca wniosków z dotychczasowego postępowania, lekceważąca porządek prawny. W opinii Sądu brak jest podstaw do przyjmowania wobec oskarżonego S. W. pozytywnej prognozy kryminologicznej. Podstawy takiej nie może

stanowić przyznanie się oskarżonego.

W opinii Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, który jest wysoki oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu, który jest znaczny, jest przy tym wystarczającą dolegliwością za popełniony przezeń czyn. Kara ta z pewnością nie nosi cech surowości, a tym bardziej rażącej surowości, jeśli zważyć na ustawowe zagrożenie wyłącznie karą pozbawienia wolności (kara została orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia) i zachowanie oskarżonego zarówno przed popełnieniem przestępstwa będącego przedmiotem postępowania, jak i po nim. Nie może być przyzwolenia na nierespektowanie prawomocnych orzeczeń sądów, w tym na popełnianie kolejnych podobnych czynów w czasie toczącego się przygotowawczego. Taka postawa zasługuje na odpowiednią reakcję wymiaru sprawiedliwości. Oskarżonemu kilkakrotnie sądy dawały szansę wdrożenia się do przestrzegania porządku prawnego orzekając kary wolnościowe. Kary te jednak jak pokazuje historia skazań oskarżonego, okazały się

nieskuteczne. W obecnej sytuacji tylko kara bezwzględnego pozbawienia wolności spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego. Nie zmienia tego fakt, że oskarżony jest sprawcą młodocianym. Nie budzi wątpliwości, iż oskarżonego, jako młodocianego należy postrzegać w aspekcie wychowawczym, niemniej – w świetle ugruntowanego w tej kwestii stanowiska Sądu Najwyższego – należy wskazać, iż względem na wychowawczą rolę grożącej oskarżonemu kary nie oznacza bynajmniej łagodnego traktowania sprawców młodocianych.

Żaden czyn przestępny nie może pozostać bez echa i oskarżony musi zdawać sobie sprawę z konsekwencji przestępnego zachowania się. Kara ma wychować sprawcę i przeciwdziałać popełnianiu przez niego w przyszłości czynów karalnych, a ponadto docierać do świadomości społecznej i tym samym przeciwdziałać popełnianiu tego rodzaju czynów przez innych. Ma uwzględniać zarówno prewencję szczególną wobec oskarżonego, jak i ogólną wobec ogółu społeczeństwa. Ma – co najważniejsze – skłonić oskarżonego do

			zmiany postępowania i spowodować w końcu jego wdrożenie do przestrzegania porządku prawnego, przestrzegać przed nieopłacalnością podobnych zachowań, a ponadto ma na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.
S. W.	II	II	Obligatoryjnie Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej mu kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. czas zatrzymania.
S. W.	III	III	Obligatoryjnie Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - na okres 5 lat, uznając ów okres za adekwatny do charakteru popełnionego przez oskarżonego czynu i historii jego karalności za czyny z art. 244 kk, a jednocześnie za okres wystarczający.
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
6. inne zagadnienia			

popelnia czyn zabroniony i jeśli tylko ma obiektywne możliwości ich uiszczenia, to brak jest podstaw do zwolnienia od ich zapłaty. Tymczasowe aresztowanie oskarżonego w innej sprawie w dacie wyrokowania również nie jest podstawą do zwolnienia go od uiszczenia kosztów sądowych.

7. Podpis